

Jachtperikelen en nog iets...

De discussie over de jacht in Nederland is plotseling weer actueel geworden. Na enige tumultueuze jaren waarin de Stichting Kritisch Fauna-beheer (SKF) de kat de bel aanbond bij enige grote natuurbeschermingsorganisaties (Vogelbescherming (VB) en Natuurmonumenten (NM)) leek de situatie tot rust te zijn gekomen. Mede door de niet aflatende activiteiten in woord en geschrift van de SKF hebben zowel NM als VB het roer omgegooid en hebben deze organisaties doelstellingen geaccepteerd waarbij de jacht als "sport"-gebeuren binnen hun terreinen uitgebund lijkt te worden. Enkel de noodzakelijke beheersjacht zou nog mogen worden toegepast. Deze resultaten zijn langs democratische weg bereikt via stemmingen, zowel schriftelijk als op ledenraadvergaderingen.

Uit de berichten bij de bestuursmededelingen verderop in dit nummer blijkt dat de jagers zich hier toch niet bij willen neerleggen. Of hun coupe uiteindelijk slaagt moet nog worden afgewacht. Duidelijk echter is wel dat de discussie over de jacht hoe langer hoe meer de kenmerken gaat vertonen van een patstelling. Zowel pro- als anti-jacht mensen beschikken over een verzameling argumenten en de discussies en de artikelen die de laatste tijd door beide partijen worden geschreven, zijn steeds weer samen te vatten door een wisselende aaneenrijging van bekende argumenten. Hetzelfde zou overigens ook gezegd kunnen worden over de discussie over het rapen van kievitseieren, zie de Knipselkrant in dit nummer. Na dit soort opmerkingen is het dan weer stereotiep te zeggen dat er nog veel onderzoek nodig is. Dit wordt ook wel gedaan, maar de natuur geeft haar geheimen maar langzaam prijs...

Wat ik bij de reeks argumenten over en weer echter steeds mis, dat zijn de onderliggende drijfveren, die waarschijnlijk de mensen tot een standpunt brengt. Het lijkt wel of men van beide kanten bepaalde redenen om voor het jagen of om tegen de jacht te zijn met zorg vermijdt bespreekbaar te maken. Waarom zeggen de jagers niet dat zij het interessant vinden om met de macht, uitstralend van het geweer in de hand, door het veld te marcheren? Kunnen de jagers niet eens uitleggen waarom zij worden aangetrokken tot de entourage rondom het jachtgebeuren? Zo vraag ik me wel eens af waarom je een groot gedeelte (beslist niet allen) van de jagers enkel in het jachtseizoen in het veld ziet. Voelen zij zich de rest van het jaar zonder geweer niet zo "verbonden" met de natuur? En waarom zeggen de anti-jacht mensen niet ronduit dat zij de poespas die aan de jacht gekoppeld is, onuitstaanbaar vinden? Temeer als blijkt dat die entourage plus een vleugje wetenschappelijke argumenten niet veel meer ten doel heeft om enige primitieve instincten in de mens een legaal jasje te geven? Ik zou willen pleiten voor een kleine groep deskundige, toegewijde jagers, die verstand hebben van hun jachtsoorten, die dagelijks verkeren in de natuur en die daar dan corrigeren in ons overvolle land wat gecorrigeerd zou moeten worden. Want het gaat niet aan te ontkennen dat er neveneffecten zijn op de stand van enige soorten veroorzaakt door open vuilstortplaatsen en voedselrijke wateren. Op deze wijze zou het onmogelijk zijn dat het aantal afgegeven vergunningen voor jachtacten zal stijgen; het zou eerder moeten

dalen. Net zoals bij het ringen van vogels zou het aantal jachtacten beperkt dienen te zijn. Dan verdwijnen hopenlijk ook de ongelooflijke verhalen over de onkunde, de willekeur en het kreperend sterven van aangeschoten dieren.

Verder zou ik ervoor willen pleiten dat uitgevers ermee stoppen om het jachtgebeuren tot onderwerp te maken van goed verkoopbare boeken. Op deze wijze worden juist de verkeerde mensen aangetrokken. Het zou een taboe moeten zijn om over de "glorie" van de jacht te spreken, want op die karakterisering kan de jacht geen aanspraak maken.

Nu ik dit schrijf, doet dit me denken aan het volgende. Is er wel eens iemand geweest die zich heeft afgevraagd

of er een verband bestaat tussen de bloeiende belangstelling voor een groep als de roofvogels bij de ornithologen, zoals die zich uit in het bestaan van allerlei prachtig gekleurde boeken en verhalen over deze vogels in het verleden, maar ook nog steeds in deze tijd en de bestaande (en volgens berichten groeiende) belangstelling voor opgezette roofvogels? Zouden de ornithologen niet eens de hand in eigen boezem moeten steken en dienen af te spreken om op minder "pakkende" wijze te praten over die "laatste verdwijnende roofvogels"? Alles wat zeldzaam wordt, wordt er des te gewilder om: opgezet, gefotografeerd of enkel waargenomen door ornithologen. Ter overweging.....

Ed Veling